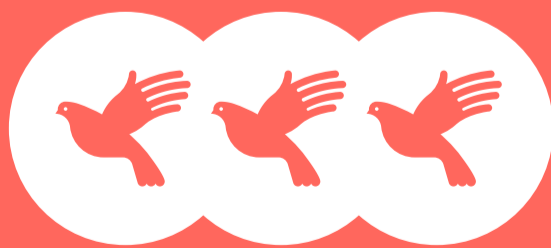

ČLOVEŠKI FAKTOR

AirMladinsko

Sezona 2016/2017

Uprizoritev 2

2 Kazalo

3 Zasedba

3 Lucija Stupica:
Otok

Anja Golob:
Mreža nad manežo

Katja Perat:
Enakost

Ana Pepelnik:
tehno

Brane Senegačnik:
Zadnji december

Tibor Hrs Pandur:
Das Machbare

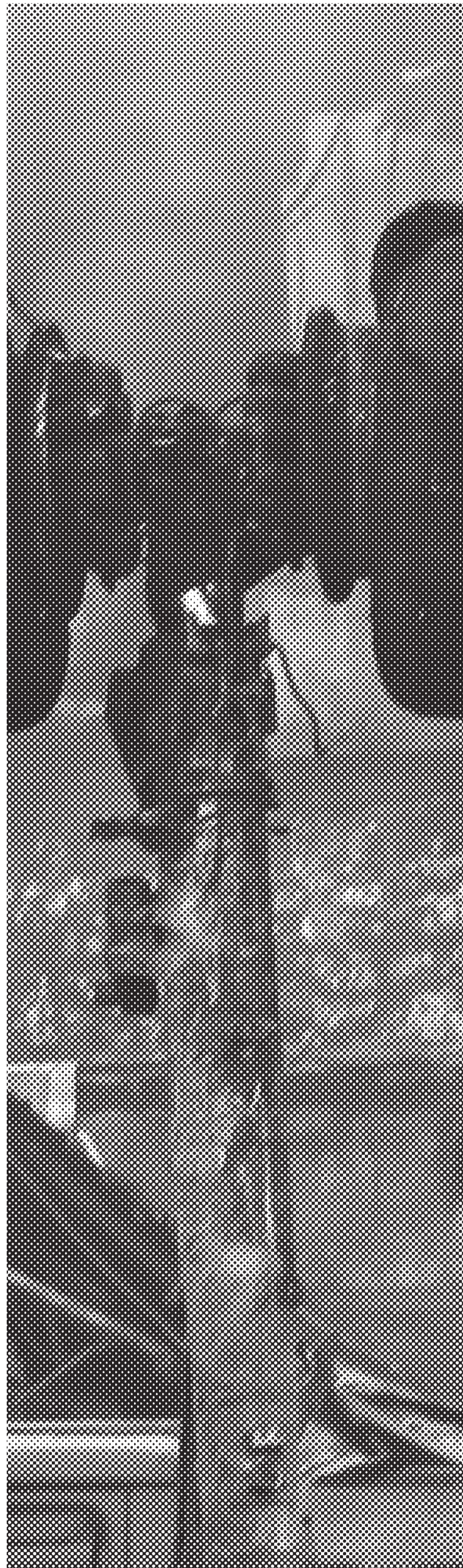
Gašper Torkar:
Pismo mlajši sestri

*Zakaj smo tukaj?
Kam vse skupaj pelje?*
(Z avtorjem teksta Bushem
Moukarzelom se je pogovarjala Urška
Brodar.)

sezona 2016/17

2

slovensko **MLADINSKO** gledališče

Bush Moukarzel: Človeški faktor

(*Human Error*)

Prevod: Barbara Skubic

Režija: Matjaž Pograjc

Igrajo:

Željko Hrs – Vodja letalske družbe

Janja Majzelj – Preiskovalka

Damjana Černe – Terapevtka

Boris Kos – Čistilec

Primož Bezjak – Pilot

Klara Kastelec k. g. – Stevardesa

Vito Weis k. g. – Stevard

Ivan Peternelj – Slovenski preiskovalec

Uroš Kaurin – Irec, ki morda je, morda pa ni preiskovalec

V predstavi smo uporabili tudi besedila, ki so jih napisali igralci.

Dramaturška sodelavka: Katarina Stegnar

Scenografija: Tomaž Štrucl in Sandi Mikluž za Estrihe in omete

Kostumografija: Mateja Benedetti

Glasba: Silence (Boris Benko in Primož Hladnik)*

Koreografija: Branko Potočan

Oblikovanje videa: Luka Dekleva

3D-modeliranje in animacija: Aleš Emljn Smolej

Ilustracija: Matjaž Rebec

Videoprojekcija: Dušan Ojdanič

Lektorica: Mateja Dermelj

Oblikovanje luči: David Cvelbar

Oblikovanje zvoka: Silvo Zupančič

Oblikovanje maske: Nathalie Horvat

Vodja predstave: Urša Červ

Premiera: 12. december 2016, Slovensko

mladinsko gledališče

Krstna uprizoritev

Lučna mojstra: Matjaž Brišar,

David Cvelbar

Tonski mojster: Silvo

Zupančič

Asistent tonskega mojstra:

Marijan Sajovic

Video tehnik: Dušan Ojdanič

Garderoberki: Slavica

Janošević, Andreja Kovač

Izdelava kostumov: Branka

Spruk, Irena Tomažin

Izdelava pokrival: Slavica

Janošević

Maskerka in frizerka:

Nathalie Horvat

Rekviziterja: Dare Kragelj,

Gašper Tesner

Odrski mojster: Boris Prevec

Odrski delavci: Samir

Alibegić, Samo Gerečnik,

Valerij Jeraj, Mitja Strašek

Ključavničar: Sandi Mikluž

Mizar: Boštjan Kljakič Kim

Izdelava scenografije:

delavnice Slovenskega

mladinskega gledališča

Ekonom: Ivan Šikora

Čistilki: Ljubica Letić,

Nevzeta Šabić

*Uporabili smo tudi pesem

There is a Light That Never

Goes Out (Johnny Marr,

Morrissey) skupine The Smiths,

avtorica slovenskega besedila

zanjo je Klara Kastelec.

© Lucija Stupica

Otok

**Nobelih stopnic.
Pod nama apnenec,
nad nama nebo.
Belo okvirjena okna in vrata.
Rdeč pas lesa. Potem morje.
Okoli naju zaklenja obroč.
Leseni škatli na vrtu,
napolnjeni s svežo prstjo,
sta upanje rastlinam.
Zaplata slabo prekrvavljene trave
celi nekaj pedi zemlje med in pred njima.
Edina igralca sva.
Vsak dan igrava drugo igro.
Piševa jih sproti, vlogi večkrat zamenjava.**

Ptice nosijo oči gledalca.

**In včasih, kadar kričijo kot nesrečni otroci,
nama porežejo peruti.**

© Anja Golob

Mreža nad manežo

Tom Daley se obrne in se hrbtno počasi bliža robu deske. Peti pomoli čezenj in obmiruje v tišini. V mislih ponavlja zaporedje salt. Srbská Kamenice, Češkoslovaška, 26. 1. 1972, Vesna Vulović edina preživi prosti pad z višine 10160 metrov, na kateri v trenutku eksplozije leti letalo družbe JAT. Josef K. na klopi v parku zgodaj popoldne, po vaji, zbrano prebira neki Sartrov esej. Zvečer v rdeče-belem trikoju z bleščicami in strelo čez prsi zamišljeno sedi na prečki trapeza pod vrhom šotora in opazuje drobne gledalce daleč pod seboj. V tem hipu si želi samo eno: da so pozabili napeti mrežo nad manežo. Da bi šlo enkrat, četudi le enkrat, enkrat samkrat, zares. Ni nor, samo živel bi rad, in za življenje vse tvegat, brez kajti. V garderobo z napisom Tura inspicient pomoli glavo: »Dve minuti,« reče in odide. Mož samozavestno vstane in se po ozkem prehodu napoti proti odru. Čez hip stopi nanj, upočasni korak, dela se, kot da bere, in odsotno prične: »Biti ali ne biti ...« In kot na ukaz, kot na ukaz v parterju nekdo vstane. To se ponavlja. V tem je vsa umetnost. Kar je, je poezija. Tudi smrt. Tudi nič. Tudi tudi, tudi.

(v: *Didaskalije k dihanju*, samozaložba, Ljubljana, 2016)

Katja Perat

Enakost

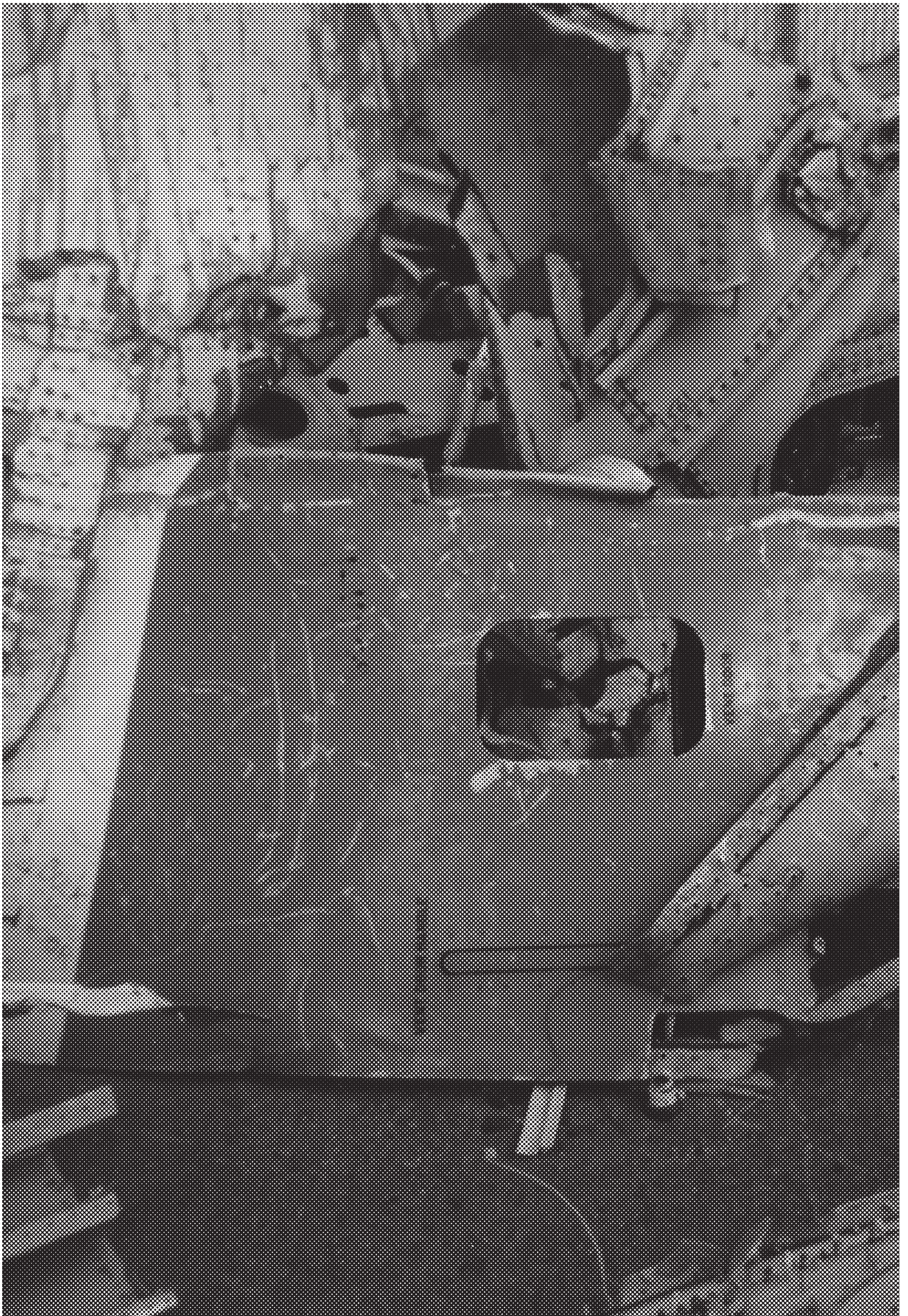
**Snop svetlobe
Zagriže v mastno morje mraka**

**V razpoki med dvema temama
Telo sega po drugem telesu
Za opustošeno hrastovo mizo
V tišini prisede krivda in nagradi s čvrstim objemom
Nekdo podpiše odstopno izjavo in gre**

**Z nizkega griča nad mestom
Na bledem konju smrt
Blagohotno deli
Enakost**

(v: *Davek na dodano vrednost*, LUD Literatura, zbirka Prišleki, Ljubljana, 2014)

Ana Pepelnik

tehno

O tem kako se sploh ne čudim
da nič ne čutim. O samomoru.
Ki prepreči mojega. O hvaležnosti.
O tem kako mi je življenje vzelo
prijatelja. In kmalu mene. O otroku
dveh. Obeh rojenih iz tega trebuha
pod tem listom in tem svinčnikom.
Da ne rabita mame. Ne take mene mame.
Da ni ničesar. Da je vse odteklo
reklo jebi se. Tako je. Najdi si nekaj
kar te dviguje. Pa ni bilo nič. Ena sama
ravna črta brez barv. Vonja. Okusa.
In kaj naj s tabo črta. Nič. Kaj. Ostani
not tule spodaj. Pojej se. Zunaj je itak
vse brezveze. Ni sonca. Itak ga ne rabim.
O tem. Ne o visokih petah. Ne o krilcih
negovanih telesih lepih avtih hišah pohištvu
kuhinjah skodelah. Ne o veganstvu ne o lakto-ovo
paleo bulšitu. Ne. O jpankah. Ki bi jih rada obula
na pisane nohte da ti polepšam razgled. O kolesu
z vrtoglavo hitrostjo o eni uri plavanja
da se prešvicam polulam v bazen o raztezanju
mojega telesa in o muziki. O življenju. O Davidu.
O tebi. Tvoje bolečine so mi tuje. Svoje
čutim. Ti si ena od njih. Taka grozna bolečina
za zmeraj. Na tem mestu je bolečina neprimerna
beseda. Praznina. Ne. Luknja. Ja luknja
David. Vrgel si kamen in nastala je luknja
tam kjer je prej bilo tvoje srce. In po tem.
Po tem sem zagledala dva otroka in enega fanta.
Vse to moje. Moj b(B)og kaj naj zdaj?! sem rekla.
Vstani ženska. Čeprav se počutim še vedno
kot otrok. Otrok ki je star že odkar se je rodil
starček ali pa starka. Pa vendar otrok. In potem sem
šla in vzela s police Ariel. In zdaj jo berem drugače.
Kako je to noro ljudje. Moški ti res veš kaj
se zgodi tvoji ženski ko rodi? Ko rojeva preden rodi?
Pekel vice paradiž. Bolečine sploh ni. Vse je prej
in potem. In odrešilni jok. Dve roki dve nogi
trebuh glava zajem zraka. Zahlip. Vdih izdih
hropenje. Kri popkovina. Sama svinjarija. Estetska
svinjarija ki pride iz notranjosti. Nova ženska
se ti rodi. Sami sebi. In njen otrok. Ki je vajin.
To je samo fotografija. Za predstavo tebi
ki te to še čaka in za arhiv tebi ki si to iz-ku-sil.
Življenje boli. Življenje. Boli. In eden najlepših trikov
ki ga procesirajo moji možgani je da si telo

in um zapomnita samo lepe stvari. Ki so redkejše
od bolečine in nečednosti. Te naj spijo. Ne izginejo.
Vendarle so moje. Tudi skrivnosti. Samo spijo.
To zadostuje. Ljubezen. Je lepa. Upanje. Je lepo.
Vera. Je lepa. Vera ne Vera. Trenutki ki se zgodijo.
Ko otroku zraste prvi zob. Ko čakaš bolj kot on
da se pokaka. Da se zbudi. Ker ti je že dolgčas
ker je vse tiho. Toliko o tej fotografiji. Naslednja je
MUZIKA. Moj tehno ki mi ga ne odpustiš
ki mi ga ne odpusti niti najboljša prijateljica.
Kaj je meni tehno. Meni je tehno zemlja. Srce.
Prapočelo. Prazgodovina. Ko je bilo vse eno samo
veliko bitje srca. In ko bije tehno bije moje srce.
Moja ljubezen moj ritem. Moja koža moje vse.
Takrat sem jaz jaz. Tehno je moja droga
na kolesu v šusu na vrh gore ko nad trto
pošpricano z žveplom vzhaja sonce in se ptiči zbudajo
jaz pa že čisto tu. Živa. In me jok skoraj odnese s kolesa.
Šus. Tehno. Ljubezen. Topla misel da ste na varnem
da me čakate. Da jaz čakam vas. Da me imate da vas
imam da se imamo. Radi. Da vpijemo drug na drugega
ko smo preveč skupaj. To je ljubezen. Kaj je vera.
Vera je tehno. Kaj je upanje. To da med usrano
depresijo čakaš na tehno. Da boš zmogla še toliko
življenja da ti bo to pomenilo vsaj toliko kot ti je.
Ljudje?! Mene ni bilo. Pa sem vseeno bila. Pa me ni bilo.
To je grozno. Ko sebi nisi. Ko se si izgubiš.
Ostaneš v kleti. V kleti dve. Ki je pod kletjo ena. Tam
kjer je zaklonišče. Ki je ko ga enkrat zapreš
neprodušno zaprto. In ga lahko odprejo samo od zunaj.
Pa sem našla plinsko masko. In lopato. David mi jo je vrgel
in rekel koplji (!). In sem zakopala. Zasekala v beton kot
v zemljo na vrtu. Milimeter. In še en. In dragi moj
tehno je ko se slečeš. Ko se slečeva. Tehno je seks.
Tehno je techne. To rabim. Iz kleti v pritličje z lopato.
In zdaj sem tu. In vi trije. In mi štirje. Jaz s skoraj zlomljeno
nogo. Bolečina je. Bolečina me dela nervozno in tečno.
A živo. In zato tečnarim in sem živa in se lahko smejem
in jokam in jokam in smejem in me morate razumet.
In ko rojevaš rojevaš cel svet. Tako se čuti. Magma lava
nafta rožmarin zvezde potres sivka hudournik povodenj
zemeljski plaz žajbelj. Vonj okus dotik sluh. Vid.
Vse v nekaj urah.
Evolucija in revolucija. Moja izkušnja.
Moj tehno.

(v: <http://www.ludliteratura.si/branje/tehno/>, 2015)

© Brane Senegačnik

Zadnji december

**Ko obmolknejo prerokbe oči in las
in čutim tla pod sleherno besedo,
te vidim: majhno, ranjeno in blede ...
v pepel pogreza se poletni obraz.**

**Poslušam. Zdaj, ko ni nikogar več –
Sneži: na upanja in leta brez spomina.
Vse neprosojnejša, gostejša je tišina.
Govori zdaj: kaj se konča? Kaj se začne?**

Das Machbare

Kako sploh pisat o tem izlivu dreka
 Borbe preživetja
 Ki ti popustili nismo
 Površine jokam
 V naročju sestre
 Moje mrtve
 Ljubezni
 Ki so ji v Nikaragvi
 Po smrtonosni bolezni
 Ubili sina
 Umril je v črepinjah
 Masakra istega
 Človeka, ki me je
 Lovil (...) v bolnici
 Na koncu sem moral njej povedat
 Nisem mogel več zadržat
 Nehal sem se
 Vrnil in upal
 Da me bo
 Vzela k sebi
 Hlipal neutolažljivo
 Tudi njej sta umrla dva otroka
 Pa je zdaj ok
 Živi v džungli
 Izogiba se velemestom
 Jaz sem bil kriv
 Kot v kakšnem bolnem filmu
 Krv in zasledovanj in nesmiselnega norenja
 Bil sem kriv ki
 Me je bilo strah
 Ljubil sem vašo hčerko ampak ne vem
 Ne vem zakaj nisem upal skočit
 Še vedno ne vem
 Ljudje skočijo za manj
 Vaša hčerka noseča je bila z mano
 Ne vem zakaj sem se bal
 Prikazni
 Imela našel naju je
 Njo je ubil
 Jaz pa sem zbežal
 To strašno grozo
 Sem nosil naokrog
 Čez tri kontinente
 Se skrival v favelah
 Jedu drek
 Lagal
 Da bi rešu svojo kožo
 Krvno linijo ki sem jo zajebal
 Hlipal za preteklostjo
 Neutolažljivo
 In priznal družini končno
 Svoje zablode in grehe
 Ne vem sploh kaj je blo
 Filing je bil da sem iz strahu
 Pred nedelovanjem
 Tveganjem
 Iz strahopetnosti
 Povzročil smrt nekoga
 da sem ker se nisem boril
 ali postavil po robu nekemu
 povzročil smrt ljudi
 cele rodbine
 ki so nosile lepoto genov generaciji
 ki bi renesanzirala lahko človeštvo
 in še huje je
 bilo kot to

da je strah ljubezen premagal
 in je ležala v mojih rokah
 vsa v črepinjah bolnic krvava
 ki sem jo s strahom
 ubil
 ki sem bil jaz
 ki siren nisem nikoli poslal
 ki nisem nikoli postal
 ki sem umrl
 v lastni krvi
 žaluzij ki sem jih spustil nase
 da bi se skril
 v svoja udobja svojih strahov
 in pisal apologije
 svojim odločitvam zgrešenim
 Medtem pa so norci tam zunaj
 Terorizirali
 Svet
 In klali nedolžne
 Hlipal sem v naročju matere
 Za smrt njene hčerke sem bil odgovoren
 Ampak kot da nisem mogel drugače
 Zapor je bila ljubezen
 Življenje iz katerega se nisem mogel rešit
 In potem ti morilci ki so naju lovili
 (to je vse preveč zmešano)
 Zaradi domnevno posebnih sposobnosti
 Ki smo jih gojili
 Kako hitro smo se spustili
 Da bi druge premagali
 Da bi elemente kontrolirali
 Da bi ljubljene varovali
 Kot pes straži na preži povoženo truplo svoje ljube
 Medtem ko avtomobili nonšalantno švigajo mimo
 Ampak tu je bla cela drama do katere se ne morem dokopat
 Kot da je zmes pretrpete žalosti ob izgubah in mukah
 Ljubezni ljudi bila preobražena v sage dejanske prelite krvi
 Visceralna melodrama
 Krivde izgube ki si jo povzročil
 Ker te je bilo strah delovat
 Da si zaradi strahu iz strahu
 Pred bitjem
 Ubil edino bitje
 Ki si ga in te je
 Zares ljubilo lahko
 + otroka ki ga je/sta ga
 nosila ali pa samo preprosteje
 Definicija groze
 in neumorne aspiracije preizkušnje
 junaka (verjetno jalove in zato še bolj
 tragične: najt odrešitve ali vsaj zaključek
 preko poskusov romanj v oddaljene kraje
 in s spovedjo svojih zločinov
 njenim najbližjim
 in vseh ki se jih je tvoj zločin posledično
 neizbežno dotaknil
 spremenil
 preobrazil
 Hlipal v kolena
 Matere
 Hčerke
 Katere ljubezen
 Je moj strah
 Ubil

(v: *Notranje zadeve*, ki bodo pri Literi izšle leta 2017)

© Gašper Torkar

Pismo mlajši sestri

Tukaj nismo vsi pozabili nate. Počasi sem se prebujal, ko so prišli in rekli, da lahko zdaj pridem nazaj, in sem mislil, da te bom lahko končno videl po vseh teh letih. Kot vidiš, so se stvari kot ponavadi spremenile, morda sem kriv tudi sam. Vprašal bi po tebi, ampak ti si občutljiva tema. Kakšne oblike si te dni? Morda si se ti sprehajala včeraj po ulici, ne jaz. Ali še kdaj sediš poleg mene? Nepredvidljiva kroženja me delajo nestrpnega; to, da vem, da lahko koga od naju kadarkoli pogoltne in izpljune svet. Da naju bodo vrnili v snežene jarke, nato pa vlekli od arhiva do arhiva. Ko sva midva nekje na pol poti, hočeva gledati luno in oblake. Si še kdaj pomislila, da se zbudiš, če se vržeš dol? O tem sem sanjal včeraj. Še vedno sem proti: odpre te v sobo, v kateri ne moreš razmišljati. Bo ta nevihta očistila zrak? Bodo požari? Moja skrb je moja skrb in se še vedno ni utrudila. Tako kot upam, da je tvoj spomin na dom še vedno jasen. Bodiva potrpežljiva, najprej morava končati to zgodbo, potem se bova lahko smejala. Pripravi se, močno se primi za svoj čoln. Mislim, da te bo reka odnesla.

20

slovensko **MLADINSKO** gledališče

sezona **2016/17**

Zakaj smo tukaj? Kam vse skupaj pelje?

Z avtorjem Bushem Moukarzelom se je
pogovarjala Urška Brodar.

Bush Moukarzel živi v Dublinu in je umetniški vodja, igralec in pisec tekstov za gledališko skupino Dead Centre, v kateri sodeluje z Benom Kiddom, producentom Mattom Smythom in pridruženimi umetniki Adamom Welshem, Ailbhe Wahefield-Drohan in Jasonom Booherjem. Je avtor tekstov Souvenir (2012) o Marcelu Proustu, (S)quark! (2013) o Jamesu Joyceu, širšo mednarodno odmevnost pa je doživel z igro Lippy (2013), ki izhaja iz resnične zgodbe o štirih ženskah, ki so se odločile skupaj stradati do smrti. Zgodba o skupinskem samomoru treh sester in njihove tete je bila sicer leta 2000 na Irskem senzacionalna novica, vendar je hitro utonila v pozabo. Bush jo je obudil in v gledališču je zaživela na novo. Zanimajo ga namreč zgodbe resničnih ljudi. V nekem intervjuju je povedal, da je resnično življenje veliko bolj izjemno kot fikcija, karkoli si izmisliš, bo vedno nekaj korakov čudnosti zaostajalo za resničnostjo. Bush v svojih igrah navadno tudi sam nastopa. Z Lippy so gostovali v Wiesbadnu, Edinburgu, New Yorku, Berlinu, Göteborgu in v Avstraliji, predstava je prejela številne nagrade. Leta 2015 je ustvaril Chekhov's First Play, katere tema je prva igra Antona Pavloviča Čehova ter njegovo delo in življenje; danes je igra morda bolj znana pod naslovom Platonov, toda ko so jo leta 1921 odkrili v nekem moskovskem sefu, dejansko ni vsebovala naslovnice. Predstava je nastala v Dublinu in gostovala v Berlinu, Bristolu, v Estoniji, na Nizozemskem, v Avstraliji in v Bordeauxu.

Podobno kot pri drugih tekstih mu je bila tudi pri Človeškem faktorju (Human Error), ki ga je na željo režiserja Matjaža Pograjca napisal za Slovensko mladinsko gledališče, za izhodišče resničnost. Vendar Moukarzela ne zanimajo specifične zgodbe resničnih ljudi, temveč to, kaj za neko družbo pomeni pojav nečesa nerazložljivega, nekega skrajnega dogodka, kako se družba na to odzove. O tem, kaj imata skupnega polet z letalom in gledališče, kako piše in kaj ga žene naprej, sva se pogovarjala prek elektronske pošte.

Urška Brodar: Kako je prišlo do tvojega sodelovanja z Mladinskim?

Bush Moukarzel: Matjaž mi je pisal in dogovorila sva se, da se dobiva v Dublinu. Najino željo po sodelovanju je sprožilo obojestransko zanimanje za strahove, ki spremljajo letalske nesreče, pa tudi celonočno popivanje.

Urška Brodar: Od kod ideja za tekst Človeški faktor, si imel že prej kakšne izkušnje s Slovenijo?

Bush Moukarzel: Vedno me je zanimalo, kako se določen tekst začne. Kaj je izhodiščni trenutek in kako ta vzpostavi pogodbo z občinstvom? Če to zastaviš na pravi način, lahko narediš (skoraj) karkoli. Matjaž je pri Človeškem faktorju predlagal, da bi občinstvo postavil v vlogo svojcev žrtev letalske nesreče. Všeč mi je bilo, kako se je s tem takoj vzpostavil odnos med dogajanjem in občinstvom, torej se je ideja razvila iz tega prvotnega srečanja. Prav tako so me zanimali različni pojavi *playbacka*, do kakršnih pride ob velikih katastrofah: vedno znova se zavrtijo posnetki črne skrinjice, rekonstruirajo zadnji trenutki poleta, celo potniki si znova zavrtijo filme, ki so jih že videli, v želji, da bi premostili dolgčas potovanja z letalom. Vse te kronologije – pogled nazaj kot stvar preiskave, pogled naprej kot stvar potnikov sredi poleta – se akumulirajo v gledališki *jet leg*, v občutek, da si izvzet iz časa, suspendiran, kot v gledališču. Čeprav Slovenije, preden sem pisal Človeški faktor, nisem obiskal, sem vedel za Slovensko mladinsko gledališče, ker je moj irski prijatelj igral v eni od njegovih predstav. Ker sem študiral psihoanalizo, me je seveda zanimala tudi intelektualna scena v Ljubljani, predvsem zaradi ljudi, kot je Slavoj Žižek, preden je podprl Donalda Trumpa (no, z Melanio je krog verjetno sklenjen).

Urška Brodar: Kaj te je v gledališkem smislu zanimalo v zvezi s tematiko letalske nesreče?

Bush Moukarzel: To, da se prestaviš v utesnjen prostor; v začasni skupnosti sediš skupaj s tujci; udeležuješ se privile-

girane dejavnosti, ampak takšne, ki jo dosti ljudi pogosto doživlja kot dolgčas; nimaš mobilnega telefona; nimaš nadzora nad tem, kaj se bo zgodilo; in seveda imaš potrebo po tem, da bi šel na stranišče, pa se počutiš ujetega. Vse te definicije v enaki meri veljajo za stanje, ko si na letalu in ko si v gledališču. Te nenavadne vzporednice so bile zame zanimiva predloga za raziskovanje.

Urška Brodar: Odpiranje katerih vprašanj je zate pomembno, ko pišeš za gledališče?

Bush Moukarzel: Bistveno vprašanje je: zakaj smo tukaj? To vprašanje zadeva tako planet kot gledališče samo.

Urška Brodar: Imaš odgovor na to vprašanje? Vsaj v zvezi s Človeškim faktorjem.

Bush Moukarzel: Vedno mi je bilo v pomoč razmišljanje o pojmu metagledališče, kjer je »meta« definiran kot »onkraj« ali »po«. Kaj je pogledališču? Kam gre? Med pisanjem Človeškega faktorja sem razmišljal o napredovanju človeštva, letenju kot simbolu tehnološkega napredka in pionirskem duhu, kot je npr. iztegnjena roka na koncu Kubrickove 2001: Odiseje v vesolju. Ne vemo, kam gremo, ampak vemo, da gremo. Izmed vseh misli, za katere si lahko predstavljaš, da se porajajo nekemu, ki je udeležen v letalski nesreči – banalnih misli, plemenitih misli – bi se sam vedno vprašal, zakaj sem na tem letalu. Kam grem? Sem res moral na to potovanje? Spet so tukaj vzporednice med poletom in gledališčem: zakaj smo tukaj? Kam vse skupaj pelje? Obstaja telos ali je vse skupaj samo veriga dogodkov, predstava za predstavo, polet za poletom? Nekje sem prebral, da je za metagledališče značilen »eksczes«, ki ga doseže dramatika tam nekje v času Shakespeara. Shakespearovi liki se pogosto predobro zavedajo svojega statusa likov in s pretirano samorefleksijo, s prekomernim védenjem, ki grozi, da bo iztirilo trivialne zaplete, v katere bi morali biti vpleteni, skoraj uničijo zgodbo. Mislim, da je to pomembno področje, ki ga je treba v gledališču raziskovati: napetost med *mise en abyme* zavesti in eksczesom duše brez zgodbe, brez teleologije, in kako to sovpada z družbenimi in političnimi zgodbami našega časa.

Urška Brodar: Sam si tudi igralec, kako to, da si začel pisati za gledališče? Si bil najprej igralec in si kasneje začel pisati ali je bilo obratno?

Bush Moukarzel: Bil sem igralec, ampak predvsem sem bil vohun, opazoval sem ustvarjalne procese drugih ljudi. Torej sem, ko sem začel pisati – kar se je porodilo iz (nujne) zablode, da lahko to počnem bolje – začel pisati na način, zelo zavezan uprizarjanju. Želim si pisati dela, ki se hkrati ukvarjajo s tem, kako uprizarjaš neki dogodek, kot tudi s tem, kaj je to, kar uprizarjaš. Mogoče to pomeni, da forma prednjači pred vsebino, čeprav sta pravzaprav ista stvar.

Urška Brodar: Kašne vrste delovni procesi v gledališču so ti v navdih?

Bush Moukarzel: Ne glede na vso mojo obsedenost z vprašanjem, kam gremo, občudujem procese, ki ne vedo, kam gredo. Z drugimi besedami, če imaš popolnoma izoblikovano idejo o tem, kakšno bo delo, si ne morem predstavljati, kaj je potem smisel tega, da ga narediš. Drugače rečeno, če je edini način, da izveš, kaj delaš, ta, da to narediš, potem se mi zdi, da bo tvoje iskanje pristno. Konec koncev pa sem pragmatik, torej, karkoli deluje, deluje. Kako že gre tisti dobri citat Harolda Pinterja? »Filozofski diskurz in politična razprava ob osmih ne bosta dvignila zavese.«

Urška Brodar: Kako pišeš?

Bush Moukarzel: Trezno.

Urška Brodar: Nam izdaš še, kaj je tvoj naslednji projekt?

Bush Moukarzel: S svojo skupino Dead Centre delam predstavo, ki se imenuje *Hamnet* in govori o Shakespearovem edinem sinu, ki je umrl, ko je bil star enajst let. Predstava bo solo, ki ga bo izvajal enajstletnik.

Slovensko mladinsko gledališče

Vilharjeva 11, 1000 Ljubljana
T: + 386 (0)1 3004 900
F: + 386 (0)1 3004 901
E: info@mladinsko-gl.si
www.mladinsko.com

Svet SMG:

Slavko Slak – predsednik, Breda Brezovar Goljar, Uroš Kaurin, Semira Osmanagić, Ana Železnik

Strokovni svet SMG:

mag. Maruša Oblak – predsednica, Tatjana Ažman, Tomaž Gubenšek, dr. Bojana Kunst, Blaž Šef

Direktor: Tibor Mihelič Syed
Umetniški vodja: Goran Injac
Režiserja: Matjaž Pograjc, Vito Taufer
Vodja trženja: Helena Grahek
Lektorica: Mateja Dermelj
Strokovna sodelavka: Tina Malič
Tehnični vodja: Dušan Kohek
Vodja projektov: Dušan Pernat
Vodja koordinacije programa: Vitomir Obal
Tajnica gledališča: Lidija Čeferin
Računovodkinja: Mateja Turk
Knjigovodkinja: Tina Matajč
Prodaja vstopnic: Gabrijela Bernot, Sanja Spahić

Predstava je nastala s podporo Ministrstva za kulturo RS.
Ustanoviteljica Slovenskega mladinskega gledališča je Mestna občina Ljubljana.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Mestna občina
Ljubljana

Predstavo so podprli tudi:

Telekom Slovenije

Rustika

Prodaja vstopnic

- v Prodajni galeriji
Trg francoske revolucije 5, 1000 Ljubljana
od ponedeljka do petka med 12.00 in 17.30
ob sobotah med 10.00 in 13.00
OI 425 33 12
Možnost plačila s plačilnimi karticami BA Maestro,
American Express, Eurocard, Karanta in Visa
- pri gledališki blagajni
Vilharjeva 11, 1000 Ljubljana
OI 3004 902
uro pred začetkom predstave
- na spletu
www.mladinsko.com
nakup vstopnic s popusti prek spleta ni mogoč

Pred Človeškim faktorjem bo gledališka blagajna izjemoma odprta le dvajset minut pred začetkom predstave.

Gledališki list Slovenskega mladinskega gledališča – sezona 2016/2017
Številka 2

December 2016

Izide ob vsaki premieri

Izdalo Slovensko mladinsko gledališče

Za izdajatelja Tibor Mihelič Syed

© Vse pravice pridržane

Uredništvo: Mateja Dermelj, Helena Grahek, Goran Injac, Tina Malič, Tibor Mihelič Syed

To številko uredila: Urška Brodar

Lektorica: Mateja Dermelj

Oblikovanje: Mina Fina, Damjan Ilič, Ivian K. Mujezinović – Grupa Ee

Foto: Wikipedia

Tisk: Fotoprospekt, d. o. o.

Naklada: 600 izvodov

